

Чичо Пенчо отишълъ при жена си, обадилъ ѝ свирката и казалъ:

— Нѣмаха какво да ни подарятъ ами тази пущина. Зеръ малко съмъ я надувалъ едно врѣме подиръ овцетѣ, че и сега съ туй ще се занимавамъ. Пъкъ не съмъ далъ пари за нея я. Чакай да я опитамъ поне. Искамъ тозъ часъ да се яви прѣдъ мене топълъ обѣдъ: бѣлъ хлѣбъ пазарски, гивечъ съ яхния и едно кило хубаво червено вино. И свирналъ два-три пѣти. Ето, за голѣмо чудо, изкочила прѣдъ него една софра съ всичко, каквото поискалъ: и хлѣбъ, и яхния, и вкусно червено вино.

Разбралъ чичо Пенчо, каква чудесна сила се крие въ тази малка свирка и захваналъ да иска, каквото му дойде на умъ. За скоро врѣме той станалъ голѣмъ богаташъ. Нѣмало като него други въ цѣлия окрѣгъ. Съборилъ той грозната колиба и на мѣстото ѝ направилъ хубава, висока къща. Ядѣлъ и пиялъ всѣки день, каквото душата му пожелае.

3.

Една вечеръ чичо Пенчо направялъ голѣмо угощение на своитѣ приятели—голѣмци и богаташи. Свирѣла имъ градската музика. Като се почнало вече угощението, той зарѣчалъ на слугитѣ си да затворятъ портитѣ и да не пущатъ никого въ двора: ни пѣтникъ, ни просякъ — никого.

Ходили, кѣдѣто ходили тримата старци, замръкнали пакъ въ селото и се отправили да търсятъ колибата на чича Пенча, за да принощуватъ пакъ. Намѣрили двора и се спрѣли прѣдъ портата.